Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN RICHARD DE LA TOUR
της 20ής Μαΐου 2021 [1]

Υπόθεση C-136/20

Ποινική διαδικασία
κατά
LU

[αίτηση του Zalaegerszegi Járásbíróság
(πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της περιφέρειας Zalaegerszeg, Ουγγαρία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Απόφαση-πλαίσιο 2005/214/ΔΕΥ – Αμοιβαία αναγνώριση των χρηματικών ποινών – Άρθρο 5, παράγραφος 1 – Παράβαση σχετική με "συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας" – Περιεχόμενο της παραβάσεως – Χρηματική ποινή επιβληθείσα από το κράτος εκδόσεως στον κύριο του οχήματος λόγω παραβάσεως της υποχρεώσεως προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού ο οποίος θεωρείται ύποπτος για παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας – Άρθρο 7, παράγραφος 1 – Λόγοι αρνήσεως της αναγνωρίσεως και της εκτελέσεως – Έκταση και όροι ασκήσεως από το κράτος εκτελέσεως του ελέγχου του νομικού χαρακτηρισμού της αξιόποινης πράξεως»

I. Εισαγωγή

1. Με την υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ζητείται από το Δικαστήριο να διευκρινίσει κατά πόσον η αρμόδια αρχή κράτους μέλους [2] μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση καταδικαστικής αποφάσεως περί επιβολής χρηματικής ποινής εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος [3] εφόσον κρίνει ότι η τελεσθείσα στο τελευταίο αυτό κράτος αξιόποινη πράξη δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των ποινικών αδικημάτων για τα οποία ο νομοθέτης της Ένωσης, με την απόφαση-πλαίσιο 2005/214, προέβλεψε εξαίρεση από τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου.

2. Η υπό κρίση αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας για την αναγνώριση και την εκτέλεση από την αρμόδια ουγγρική αρχή χρηματικής ποινής επιβληθείσας στη LU, υπήκοο Ουγγαρίας, από την αρμόδια αυστριακή αρχή. Η ποινή αυτή επιβλήθηκε για τον λόγο ότι η LU, ως κυρία οχήματος εμπλεκόμενου σε παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας, παρέβη την υποχρέωση που υπείχε να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού που ήταν ύποπτος για τη

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 Στο εξής: κράτος εκτελέσεως, κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών (ΕΕ 2005, L 76, σ. 16).

3 Στο εξής: κράτος εκδόσεως, κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

διάπραξη της συγκεκριμένης παραβάσεως. Ενώ η αρμόδια αυστριακή αρχή εκτιμά ότι η παράβαση της εν λόγω υποχρεώσεως προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού συνιστά αξιόποινη πράξη η οποία έγκειται σε «συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, για την οποία προβλέπεται εξαίρεση από τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου, η αρμόδια ουγγρική αρχή υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να αποδοθεί στη συγκεκριμένη παράβαση τέτοιος νομικός χαρακτηρισμός.

3. Με τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Zalaegerszegi Járásbíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο της περιφέρειας Zalaegerszeg, Ουγγαρία) ζητείται, κατ' ουσίαν, να προσδιοριστεί η έκταση και οι όροι ασκήσεως του ελέγχου στον οποίον δύναται να προβεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως, σε περίπτωση που κρίνει ότι η αίτηση αναγνωρίσεως και εκτελέσεως της χρηματικής ποινής που της απευθύνει η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως πάσχει ελάττωμα όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό της αξιόποινης πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Τα προδικαστικά αυτά ερωτήματα παρέχουν επίσης στο Δικαστήριο την ευκαιρία να διευκρινίσει την έννοια της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» την οποία χρησιμοποιεί ο νομοθέτης της Ένωσης στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ελλείψει ορισμού της συγκεκριμένης παραβάσεως στο δίκαιο της Ένωσης και με δεδομένη την απουσία ενιαίων κανόνων οδικής κυκλοφορίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

4. Με τις παρούσες προτάσεις, θα προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχει την έννοια ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεως όταν η αξιόποινη πράξη, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, δεν συνιστά αδίκημα ή δεν εμπίπτει στην κατηγορία των αδικημάτων στα οποία αναφέρεται η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως στο πιστοποιητικό που επισυνάπτεται στην απόφαση αυτή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Πλην όμως, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως οφείλει προηγουμένως να έχει κινήσει τη διαδικασία διαβουλεύσεως του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

5. Θα προτείνω επίσης στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο αδίκημα που αφορά «συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας», συμπεριφορά συνιστάμενη στην άρνηση του κυρίου ενός οχήματος να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού ο οποίος θεωρείται ύποπτος για παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας.

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Η απόφαση-πλαίσιο 2005/214

6. Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 2 και 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχουν ως εξής:

«(1) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε στις 15 και 16 Οκτωβρίου 1999 ενέκρινε την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης η οποία θα πρέπει να καταστεί ο ακρογωνιαίος λίθος της δικαστικής συνεργασίας τόσο σε αστικές όσο και σε ποινικές υποθέσεις στα πλαίσια της Ένωσης.

(2) Η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης θα πρέπει να ισχύει και για τις χρηματικές ποινές που επιβάλλονται από δικαστικές ή διοικητικές αρχές προς διευκόλυνση της εκτέλεσης των ποινών αυτών σε άλλο κράτος μέλος από εκείνο στο οποίο επεβλήθησαν οι ποινές.

[…]

(4) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο θα πρέπει να καλύπτει και τις χρηματικές ποινές που επιβάλλονται για παραβάσεις οδικής κυκλοφορίας.»

7. Το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 ορίζει τα εξής:

«1. Οι αποφάσεις, συνοδευόμενες από πιστοποιητικό, όπως αυτό προβλέπεται στο παρόν άρθρο, μπορούν να διαβιβάζονται στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους, όπου το φυσικό ή νομικό πρόσωπο εναντίον του οποίου έχει απαγγελθεί η καταδικαστική απόφαση διαθέτει περιουσιακά στοιχεία ή εισόδημα και έχει τη συνήθη διαμονή του ή, εάν πρόκειται για νομικό πρόσωπο, την έδρα του.

2. Το πιστοποιητικό, υπόδειγμα του οποίου περιέχεται στο παράρτημα, πρέπει να φέρει υπογραφή και το περιεχόμενό του να πιστοποιείται ως ακριβές από την αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης.»

8. Το άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει, όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της, τα εξής:

«1. Τα ακόλουθα αδικήματα, όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης και εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος έκδοσης, οδηγούν σε αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σύμφωνα με τους όρους της παρούσας απόφασης-πλαισίου, χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου:

[…]

– συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας, στα οποία περιλαμβάνονται και οι παραβάσεις κανόνων που αφορούν τις ώρες οδήγησης και τις ώρες ανάπαυσης και κανόνων που αφορούν επικίνδυνα προϊόντα,

[…]

3. Για αδικήματα που δεν καλύπτονται από την παράγραφο 1, το κράτος εκτέλεσης μπορεί να εξαρτήσει την αναγνώριση και την εκτέλεση μιας απόφασης από την προϋπόθεση να συνδέεται η απόφαση με συμπεριφορά η οποία θα συνιστούσε αδίκημα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης, όποια και αν είναι η αντικειμενική της υπόσταση ή η περιγραφή της.»

9. Το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, με τίτλο «Αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων», ορίζει τα εξής:

«Οι αρμόδιες αρχές του κράτους εκτέλεσης αναγνωρίζουν χωρίς άλλη διατύπωση κάθε απόφαση η οποία διαβιβάζεται κατά το άρθρο 4 και λαμβάνουν πάραυτα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεσή της, εκτός εάν η αρμόδια αρχή αποφασίσει να προβάλει έναν από τους λόγους μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης που προβλέπει το άρθρο 7.»

10. Το άρθρο 7 της αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Λόγοι άρνησης της αναγνώρισης και της εκτέλεσης», ορίζει τα εξής:

«1. Οι αρμόδιες αρχές του κράτους εκτέλεσης δύνανται να αρνηθούν να αναγνωρίσουν και να εκτελέσουν την απόφαση εάν το προβλεπόμενο στο άρθρο 4 πιστοποιητικό δεν προσκομισθεί, είναι ελλιπές ή προδήλως δεν αντιστοιχεί στην απόφαση.

2. Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης δύναται επίσης να αρνηθεί να αναγνωρίσει και να εκτελέσει την απόφαση εάν αποδειχθεί ότι:

[…]

β) σε μία από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 5, παράγραφος 3, η απόφαση συνδέεται με πράξεις που [δεν] συνιστούν αδίκημα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης·

[…]

3. Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 στοιχεία γ) και ζ), η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης, πριν αποφασίσει να μην αναγνωρίσει ή να μην εκτελέσει μια απόφαση, εν όλω ή εν μέρει, διαβουλεύεται με κάθε κατάλληλο μέσο με την αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης και της ζητεί να παράσχει χωρίς καθυστέρηση τυχόν αναγκαίες πληροφορίες.»

Β. Το αυστριακό δίκαιο

11. Το άρθρο 103 του Kraftfahrgesetz (ομοσπονδιακού νόμου περί αυτοκίνητων οχημάτων) [4], της 23ης Ιουνίου 1967, το οποίο αναφέρεται στις υποχρεώσεις του κυρίου του οχήματος, ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Η διοικητική αρχή μπορεί να ζητήσει πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα του προσώπου το οποίο, σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή, οδηγούσε όχημα ταυτοποιούμενο από τον αριθμό ταξινομήσεώς του […] ή είχε, τέλος, σταθμεύσει το όχημα […] σε συγκεκριμένη τοποθεσία πριν από συγκεκριμένο χρονικό σημείο. Οι πληροφορίες αυτές, στις οποίες πρέπει να περιλαμβάνεται το όνομα και η διεύθυνση του συγκεκριμένου προσώπου, πρέπει να κοινοποιούνται από τον κάτοχο της άδειας κυκλοφορίας […]· σε περίπτωση που ο κάτοχος της άδειας δεν είναι σε θέση να παράσχει τις πληροφορίες αυτές, υποχρεούται να προσδιορίσει το πρόσωπο που είναι σε θέση να τις παράσχει και το οποίο, ως εκ τούτου, καθίσταται υπεύθυνο για την παροχή πληροφοριών· οι πληροφορίες που παρέχονται από τον υπόχρεο προς παροχή πληροφοριών δεν απαλλάσσουν τη διοικητική αρχή από την υποχρέωση να τις εξακριβώσει, όταν τούτο επιβάλλεται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Οι πληροφορίες πρέπει να διαβιβάζονται αμέσως και, σε περίπτωση γραπτής αιτήσεως, εντός δύο εβδομάδων από τη γνωστοποίηση […]».

12. Το άρθρο 134, παράγραφος 1, του KFG 1967, σχετικά με τις «[π]οινικές διατάξεις», ορίζει τα εξής:

«Όποιος παραβαίνει τον παρόντα ομοσπονδιακό νόμο […] διαπράττει διοικητική παράβαση και τιμωρείται με πρόστιμο μέχρι 5 000 ευρώ και, σε περίπτωση αδυναμίας εισπράξεώς του, με στερητική της ελευθερίας ποινή έως έξι εβδομάδων […]».

[4] BGBl. 267/1967, στο εξής: KFG 1967.

III. Η διαφορά της κύριας δίκης, τα προδικαστικά ερωτήματα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

13. Με απόφαση της 6ης Ιουνίου 2018 [5], η οποία κατέστη αμετάκλητη την 1η Ιανουαρίου 2019, η Bezirkshauptmannschaft Weiz (περιφερειακή διοικητική αρχή Weiz, Αυστρία) επέβαλε στη LU, υπήκοο Ουγγαρίας, χρηματική ποινή ύψους 80 ευρώ. Η ποινή αυτή επιβλήθηκε για τον λόγο ότι η LU, ως κυρία οχήματος ταξινομημένου στην Ουγγαρία, δεν απάντησε εντός της προθεσμίας των δύο εβδομάδων που προβλέπει η αυστριακή νομοθεσία στο αίτημα της εν λόγω διοικητικής αρχής να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού του οχήματός της ο οποίος είχε θεωρηθεί ύποπτος για παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας.

14. Στις 27 Ιανουαρίου 2020, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, η διοικητική αρχή της περιφέρειας Weiz υπέβαλε στο αιτούν δικαστήριο, το οποίο είναι και η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως, αίτηση αναγνωρίσεως και εκτελέσεως της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 2018, συνοδευόμενη από το πιστοποιητικό που προβλέπεται στο άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι, στο πιστοποιητικό αυτό, η διαπραχθείσα από τη LU παράβαση χαρακτηριζόταν ως «συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Πλην όμως, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την αναγνώριση και την εκτέλεση της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 2018 βάσει του άρθρου αυτού. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι ο νομικός χαρακτηρισμός της επίμαχης συμπεριφοράς στον οποίον προέβη η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως συνιστά «υπέρμετρα ευρεία» ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης. Η συμπεριφορά για την οποία κρίθηκε ένοχη η LU συνιστά άρνηση συμμορφώσεως προς αίτημα των εθνικών αρχών και δεν μπορεί να συμπεριληφθεί σε εκείνες τις συμπεριφορές για τις οποίες προβλέπεται η εξαίρεση από τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

15. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Zalaegerszegi Járásbíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο της περιφέρειας Zalaegerszeg, Ουγγαρία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει η διάταξη του άρθρου 5, παράγραφος 1, της [αποφάσεως-πλαισίου 2005/214] την έννοια ότι, εάν το κράτος […] εκδόσεως υποδείξει κάποιο από τα είδη συμπεριφοράς που απαριθμούνται στην εν λόγω διάταξη, η αρχή του κράτους […] εκτελέσεως δεν διαθέτει κανένα περιθώριο περαιτέρω εκτιμήσεως ώστε να αρνηθεί την εκτέλεση και οφείλει, επομένως, να προβεί σε αυτήν;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, μπορεί η αρχή του κράτους […] εκτελέσεως να θεωρήσει ότι η συμπεριφορά που μνημονεύεται στην απόφαση του κράτους […] εκδόσεως δεν αντιστοιχεί στη συμπεριφορά που περιγράφεται στην ως άνω απαρίθμηση;»

16. Η Ουγγρική, η Τσεχική, η Ισπανική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

[5] Στο εξής: απόφαση της 6ης Ιουνίου 2018.

17. Κατόπιν συμφωνίας με τον εισηγητή δικαστή, αποφασίστηκε να απευθυνθούν στους διαδίκους, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 61, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ερωτήσεις στις οποίες αυτοί απάντησαν γραπτώς εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

IV. Ανάλυση

18. Με τα δύο προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν από το Δικαστήριο να διευκρινίσει εάν, και ενδεχομένως σε ποιον βαθμό, μπορεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση μιας αποφάσεως, σε περίπτωση που κρίνει ότι, με το συνημμένο στην απόφασή αυτή πιστοποιητικό, η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως αναφέρθηκε εσφαλμένως σε μία από τις κατηγορίες αδικημάτων που μνημονεύονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, για τις οποίες προβλέπεται η εξαίρεση από τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου.

19. Τα ως άνω προδικαστικά ερωτήματα ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των αρμόδιων αρχών του κράτους εκδόσεως και του κράτους εκτελέσεως όσον αφορά την ερμηνεία της έννοιας της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας», όπως περιέχεται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

20. Η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως θεωρεί ότι στην έννοια αυτή υπάγεται και η παράβαση της υποχρεώσεως που υπέχει ο κύριος οχήματος παράβαση να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού ο οποίος θεωρείται ύποπτος για παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας. Κατά το αυστριακό δίκαιο, μια τέτοια παράβαση συνιστά παράβαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Αντιθέτως, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως κρίνει ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως προβαίνει σε «υπέρμετρα ευρεία» ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, καθόσον μια τέτοιου είδους παράβαση δεν μπορεί να υπάγεται στην έννοια της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας». Επομένως, κατά την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως, η απόφαση της 6ης Ιουνίου 2018 δεν εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και αφορά άλλο αδίκημα κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, με αποτέλεσμα να μπορεί η εν λόγω αρχή να εξαρτήσει την αναγνώριση και την εκτέλεση της συγκεκριμένης αποφάσεως από την προϋπόθεση της πλήρωσης του κριτηρίου του διττού αξιοποίνου.

21. Η ως άνω διαφορά εξηγείται από το πολύ ιδιαίτερο πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η υπόθεση της κύριας δίκης. Ειδικότερα, σε αντίθεση με άλλα αδικήματα που απαριθμούνται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το αδίκημα της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» δεν ορίζεται στο δίκαιο της Ένωσης ούτε έχει αποτελέσει αντικείμενο εναρμόνισης μεταξύ των κρατών μελών.

22. Για την ανάλυση των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο, θα εξετάσω, καταρχάς, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως να επιβεβαιώσει ότι η οικεία αξιόποινη πράξη εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και, ενδεχομένως, να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως. Στο πλαίσιο αυτό, προτίθεμαι να εξετάσω τις διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Συγκεκριμένα, το εν λόγω άρθρο αναφέρεται ρητώς, κατά τη γνώμη μου, στην περίπτωση που έχει αχθεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, κατά την οποία η αρμόδια αρχή του κράτους

εκτελέσεως κρίνει ότι το συνημμένο στην επίδικη απόφαση πιστοποιητικό, το οποίο επαναλαμβάνει τον κατάλογο των 39 αδικημάτων του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, δεν αντιστοιχεί στην απόφαση αυτή.

23. Εν συνεχεία, σε δεύτερο στάδιο, θα προτείνω στο Δικαστήριο να προβεί σε ερμηνεία της έννοιας της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

A. Η έκταση του ελέγχου που ασκείται από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως

24. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να ερμηνευθεί διάταξη του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος[6].

1. Το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

25. Επισημαίνεται προκαταρκτικώς ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 στο οποίο αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο δεν παρέχει απάντηση ως προς τη φύση του ελέγχου στον οποίον μπορεί να προβεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως προκειμένου να βεβαιωθεί ότι το αδίκημα, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της συγκεκριμένης διατάξεως και δεν συνιστά αδίκημα μη καλυπτόμενο από αυτήν, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

26. Ο σκοπός του άρθρου 5 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, όπως υποδηλώνει και ο τίτλος του, συνίσταται στον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ο νομοθέτης της Ένωσης απαριθμεί τα αδικήματα για τα οποία χωρεί αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου, όπως αυτά ορίζονται από το δίκαιο του κράτους εκδόσεως[7]. Επομένως, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα στοιχεία της ποινικής ευθύνης, ιδίως η επιβαλλόμενη ποινή και η οντότητα στην οποίαν αυτή επιβάλλεται, διέπονται από το δίκαιο του κράτους εκδόσεως[8].

27. Στο άρθρο 5, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, ο νομοθέτης της Ένωσης προβλέπει ότι ο έλεγχος του διττού αξιοποίνου της πράξεως μπορεί να απαιτηθεί για αδικήματα που δεν καλύπτονται από το άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

28. Ως εκ τούτου, δεν προσδιορίζεται σαφώς η φύση του ελέγχου στον οποίο δύναται να προβεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως.

6 Βλ. αποφάσεις της 3ης Μαρτίου 2020, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – διττό αξιόποινο) (C-717/18, EU:C:2020:142, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και της 10ης Μαρτίου 2021, Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg (C-365/19, EU:C:2021:189, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

7 Βλ. απόφαση της 4ης Μαρτίου 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, σκέψη 44).

8 Βλ. απόφαση της 4ης Μαρτίου 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, σκέψη 44).

2. Η οικονομία και οι σκοποί της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

29. Μέσω της εξετάσεως της οικονομίας και των σκοπών της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και, ειδικότερα, των διατάξεων του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3, αυτής [9], μπορεί να προσδιοριστεί η έκταση του ελέγχου τον οποίον μπορεί να ασκεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως προκειμένου να εξακριβώσει εάν το επίμαχο αδίκημα, όπως ορίζεται από το δίκαιο του κράτους εκδόσεως, συμπεριλαμβάνεται πράγματι σε κάποια από τις κατηγορίες αδικημάτων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

30. Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι η απόφαση-πλαίσιο 2005/214 αποβλέπει στο να θέσει σε λειτουργία έναν αποτελεσματικό μηχανισμό διασυνοριακής αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των αποφάσεων που επιβάλλουν τελεσιδίκως χρηματική ποινή σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω διαπράξεως ενός εκ των απαριθμούμενων στο άρθρο 5 αυτής αδικημάτων [10]. Η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο αποσκοπεί να διασφαλίσει την εκτέλεση των χρηματικών ποινών εντός των κρατών μελών μέσω της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, χωρίς να προβαίνει στην εναρμόνιση των ποινικών νομοθεσιών των κρατών μελών [11].

31. Η αρχή αυτή αποτελεί τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας τόσο σε αστικές όσο και σε ποινικές υποθέσεις [12] και συνεπάγεται, κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως υποχρεούται καταρχήν να λαμβάνει πάραυτα και χωρίς άλλη διατύπωση, όλα τα αναγκαία μέτρα για την αναγνώριση αποφάσεως «η οποία διαβιβάζεται κατά το άρθρο 4» της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, εκτός εάν «αποφασίσει να προβάλει έναν από τους λόγους μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης που προβλέπει το άρθρο 7».

32. Επισημαίνεται ότι η εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως απαιτεί, αφενός, από την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως, τη διαβίβαση προς την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως αποφάσεως σύμφωνης προς τις απαιτήσεις του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/2014 και, αφετέρου, από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως, την κίνηση διαδικασίας διαβουλεύσεως, σύμφωνα με το άρθρο 7 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, προτού η εν λόγω αρχή κρίνει ότι συντρέχει λόγος μη αναγνωρίσεως ή μη εκτελέσεως.

α) Ο έλεγχος που ασκείται από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως σε σχέση με την τήρηση των απαιτήσεων του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

33. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως πρέπει να επισυνάπτει στην απόφασή της πιστοποιητικό. Το πιστοποιητικό αυτό είναι ένα τυποποιημένο έντυπο, υπόδειγμα του οποίου περιέχεται στο παράρτημα της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Περιλαμβάνει δε διάφορα τμήματα τα οποία πρέπει να συμπληρωθούν από τη συγκεκριμένη αρχή. Μέσω της συμπληρώσεως των τμημάτων αυτών καθίσταται δυνατή η παροχή των ελάχιστων επίσημων πληροφοριών που αφορούν, μεταξύ

[9] Βλ. απόφαση της 3ης Μαρτίου 2020, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – διττό αξιόποινο) (C-717/18, EU:C:2020:142, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[10] Βλ. άρθρα 1 και 6 και αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, καθώς και απόφαση της 4ης Μαρτίου 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[11] Κατά πάγια νομολογία, τόσο η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών όσο και η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, η οποία εδράζεται με τη σειρά της στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών αυτών, έχουν θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, καθώς καθιστούν δυνατή τη δημιουργία και τη διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα [βλ. απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 2019, ET (C-97/18, EU:C:2019:7, σκέψη 17)].

[12] Βλ. αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

άλλων, την αρχή του κράτους εκδόσεως η οποία εξέδωσε την απόφαση και την αρχή που είναι αρμόδια για την εκτέλεσή της, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο στο οποίο έχει επιβληθεί η χρηματική ποινή, καθώς και αναφορές σχετικά με τη φύση της αποφάσεως και της τελεσθείσας αξιόποινης πράξεως.

34. Για τους σκοπούς της παρούσας ανάλυσης, πρέπει να γίνει ιδίως αναφορά στις πληροφορίες που απαιτούνται στο τμήμα ζ', σημεία 2 έως 4, του εν λόγω πιστοποιητικού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απόφαση επιβολής χρηματικής ποινής».

35. Κατά το τμήμα ζ', σημείο 2, του πιστοποιητικού που περιέχεται στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως υποχρεούται, αφενός, να παρέχει συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και περιγραφή των περιστάσεων υπό τις οποίες τελέστηκε το αδίκημα ή τα αδικήματα, όπου να αναφέρεται ο χρόνος και ο τόπος τελέσεως της παραβάσεως, και, αφετέρου, να αναφέρει τη φύση και τον νομικό χαρακτηρισμό του αδικήματος, καθώς και την εφαρμοστέα νομική διάταξη ή κώδικα επί τη βάσει της οποίας εξεδόθη η απόφαση, της οποίας το κείμενο πρέπει να επισυνάπτεται στο πιστοποιητικό αυτό [13].

36. Το σημείο 3 του τμήματος αυτού αφορά τα αδικήματα που εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως οφείλει, ειδικότερα, να επιβεβαιώσει εάν το αδίκημα, όπως ορίζεται στο οικείο εθνικό δίκαιο, «συνιστά» αδίκημα που εμπίπτει στον κατάλογο του άρθρου αυτού, σημειώνοντας το αντίστοιχο τετραγωνίδιο ή τα αντίστοιχα τετραγωνίδια [14]. Ο νομοθέτης της Ένωσης παραθέτει, στο πλαίσιο αυτό, τον κατάλογο των 39 ποινικών αδικημάτων τα οποία απαριθμούνται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

37. Το σημείο 4 του εν λόγω τμήματος αφορά, αντιθέτως, άλλα αδικήματα τα οποία δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο που έχει καταρτίσει ο νομοθέτης της Ένωσης στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου και για τα οποία η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως οφείλει να προβεί σε πλήρη περιγραφή.

38. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, το πιστοποιητικό πρέπει να υπογράφεται και οι πληροφορίες που περιέχει πρέπει να πιστοποιούνται ως ακριβείς από τις αρμόδιες αρχές του κράτους εκδόσεως.

39. Αυτή η αυστηρή και απόλυτη προσέγγιση όσον αφορά την περιγραφή του επίμαχου αδικήματος αποτελεί το θεμέλιο για την αμοιβαία εμπιστοσύνη, ιδίως στο πλαίσιο του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, όπου η αμοιβαία εμπιστοσύνη αποκλείει τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου για ιδιαιτέρως σοβαρά αδικήματα. Οι πληροφορίες τις οποίες περιέχει το πιστοποιητικό του άρθρου 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου πρέπει να παρέχουν στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως τη δυνατότητα να προβαίνει σε έλεγχο της αποφάσεως κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται η ορθή εκτέλεσή της και, ιδίως, να βεβαιώνεται ότι η εν λόγω απόφαση έχει εκδοθεί από αρμόδια αρχή και ότι υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Στο πλαίσιο αυτό, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως έχει τη δυνατότητα, λαμβάνοντας υπόψη τις πληροφορίες που της έχουν κοινοποιηθεί, να εξακριβώσει εάν η επίμαχη απόφαση υπάγεται στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 5,

[13] Βλ. τμήμα ια) του εν λόγω πιστοποιητικού.

[14] Στην περίπτωση κατά την οποία η αξιόποινη πράξη εμπίπτει στην κατηγορία των αδικημάτων του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή ένατη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 («αδικήματα που ορίζονται από το κράτος έκδοσης και που εξυπηρετούν το σκοπό της εφαρμογής υποχρεώσεων εκ πράξεων οι οποίες θεσπίσθηκαν δυνάμει της Συνθήκης ΣΕΚ ή του τίτλου VI της Συνθήκης ΣΕΕ»), η οποία είναι ιδιαιτέρως ευρεία, ο νομοθέτης της Ένωσης ζητεί από την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως να δηλώσει επακριβώς τις διατάξεις της πράξης που θεσπίσθηκε δυνάμει της ΣΕΚ ή της ΣΕΕ τις οποίες αφορά το συγκεκριμένο αδίκημα.

παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, οπότε και αποκλείεται ο έλεγχος του διττού αξιοποίνου, ή εάν υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής που καλύπτει το άρθρο 5, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Πρόκειται, ωστόσο, για περιορισμένο έλεγχο, ο οποίος, αν χρειαστεί, πρέπει να συνοδεύεται από σχετική διαβούλευση με την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως.

40. Εφόσον το πιστοποιητικό προσκομιστεί, είναι πλήρες και αντιστοιχεί στην απόφαση, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως οφείλει, βάσει του άρθρου 6, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, να αναγνωρίσει και να εκτελέσει τη συγκεκριμένη απόφαση, χωρίς να απαιτείται καμία άλλη διατύπωση, καθώς και να λάβει πάραυτα όλα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεσή της. Η αναγνώριση, επομένως, της εν λόγω αποφάσεως από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως πραγματοποιείται βάσει του πιστοποιητικού το οποίο διαβιβάζεται από την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως και το οποίο βεβαιώνει το νομότυπο και τον εκτελεστό χαρακτήρα της αποφάσεως.

41. Αντιθέτως, εάν το πιστοποιητικό δεν προσκομισθεί, είναι ελλιπές ή «προδήλως δεν αντιστοιχεί στην απόφαση», οι αρμόδιες αρχές του κράτους εκτελέσεως δύνανται, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, να αρνηθούν την αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως [15].

42. Αφενός, από το γράμμα της συγκεκριμένης διατάξεως προκύπτει ότι στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως απόκειται να εκτιμήσει τη συμβατότητα του πιστοποιητικού προς τις απαιτήσεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και να συναγάγει τις συνέπειες από ενδεχόμενη παρατυπία του. Επί του σημείου αυτού, ο νομοθέτης της Ένωσης παρέχει στην εν λόγω αρχή τη δυνατότητα να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της αποφάσεως, ανεξαρτήτως των πλημμελειών του πιστοποιητικού.

43. Αφετέρου, οι πλημμέλειες στις οποίες αναφέρεται ο νομοθέτης της Ένωσης στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 αφορούν τις περιπτώσεις στις οποίες η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, παραλείποντας την επισύναψη του πιστοποιητικού ή τη συμπλήρωσή του ή διαβιβάζοντας πιστοποιητικό το οποίο «προδήλως» δεν αντιστοιχεί στην απόφαση. Η χρήση του επιρρήματος «προδήλως» στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου καταδεικνύει, κατά τη γνώμη μου, τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να περιορίσει τον λόγο μη αναγνωρίσεως και μη εκτελέσεως της αποφάσεως στην ύπαρξη πρόδηλης πλημμέλειας του πιστοποιητικού, τούτο δε λαμβανομένης υπόψη της εμπιστοσύνης που πρέπει αμοιβαίως να επιδεικνύουν οι αρμόδιες αρχές του κράτους εκδόσεως και του κράτους εκτελέσεως, αλλά και των επιταγών της αποτελεσματικότητας, της ταχύτητας και διευκολύνσεως του μηχανισμού τον οποίον ο ίδιος επιδιώκει να θεσπίσει.

44. Η τελευταία αυτή περίπτωση που έχει προβλέψει ο νομοθέτης της Ένωσης καλύπτει, κατά τη γνώμη μου, περιπτώσεις όπως εκείνη του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος, στην οποία η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως έκρινε ότι η επίμαχη αξιόποινη πράξη, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, δεν αντιστοιχεί στο αδίκημα στο οποίο αναφέρεται η αρμόδια αρχή

[15] Το νομοθετικό κείμενο με τίτλο «Πρόταση της Γαλλικής Δημοκρατίας, του Βασιλείου της Σουηδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου για την έκδοση από το Συμβούλιο σχεδίου απόφασης-πλαισίου για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των χρηματικών ποινών» (ΕΕ 2001, C 278, σ. 4), της 12ης Σεπτεμβρίου 2001, όριζε στο άρθρο 4, παράγραφος 1, ότι: «Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης δύναται να αποφασίσει να μην εκτελέσει την απόφαση εάν δεν προσκομισθεί το προβλεπόμενο στο άρθρο 2 πιστοποιητικό ή τα στοιχεία που αναφέρει είναι ανεπαρκή ή προφανώς ανακριβή».

του κράτους εκδόσεως στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Με άλλα λόγια, ο νομικός χαρακτηρισμός της αξιόποινης πράξεως είναι εσφαλμένος.

45. Ο περιορισμένος αυτός έλεγχος πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να παρέχει στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως τη δυνατότητα να εξακριβώσει, βάσει των κοινοποιούμενων πληροφοριών, ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως δεν ζητεί την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεως βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, ενώ η επίμαχη αξιόποινη πράξη, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, *προδήλως* δεν εμπίπτει στα αδικήματα για τα οποία ο νομοθέτης της Ένωσης προβλέπει εξαίρεση από τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου, αλλά, αντιθέτως, συνιστά άλλο αδίκημα κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 3 του άρθρου αυτού. Πρόκειται, πρωτίστως, για τη διασφάλιση της τηρήσεως του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του άρθρου 5 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, με τη διασφάλιση του ορθού νομικού χαρακτηρισμού της αξιόποινης πράξεως, καθώς, σε διαφορετική περίπτωση, υπάρχει ο κίνδυνος να κλονιστεί η αμοιβαία εμπιστοσύνη και, ως εκ τούτου, να μην επιτευχθεί ο σκοπός της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

46. Ο έλεγχος αυτός καθίσταται δυνατός μέσω του τμήματος ζ′, σημεία 2 και 3, του πιστοποιητικού που περιέχεται στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, καθόσον στο συγκεκριμένο τμήμα πρέπει να παρέχονται λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με το αδίκημα για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 5 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι το εν λόγω σημείο 2 απαιτεί ρητώς την παροχή πληροφοριών για τα αδικήματα τα οποία αφορά η ποινή και μια περιγραφή των περιστάσεων υπό τις οποίες τελέστηκε το αδίκημα ή τα αδικήματα, καθώς επίσης και πληροφορίες ως προς τη «[φ]ύση και [τον] νομικ[ό] χαρακτηρισμ[ό] του αδικήματος (ή αδικημάτων) και [την] εφαρμοστέα νομική διάταξη/κώδικα».

47. Ο έλεγχος στον οποίον προβαίνει η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως διευκολύνεται περαιτέρω όταν το αδίκημα που οδήγησε στην επιβολή χρηματικής ποινής αντιστοιχεί σε συγκεκριμένη αξιόποινη πράξη σε όλες τις εθνικές έννομες τάξεις, όπως η παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 1, εικοστή όγδοη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, ή σε αξιόποινη πράξη ή κατηγορία αξιόποινων πράξεων η οποία είτε ορίζεται κατ' ελάχιστον από κανόνες του δικαίου της Ένωσης είτε έχει αποτελέσει αντικείμενο κοινής προσεγγίσεως μεταξύ των κρατών μελών.

48. Επισημαίνεται συναφώς ότι τα αδικήματα τα οποία οδηγούν σε αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου και για τα οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 αντικατοπτρίζουν καταρχήν τις κύριες μορφές εγκληματικότητας. Ως εκ τούτου, η πλειονότητά τους έχει αποτελέσει αντικείμενο εναρμόνισης στο δίκαιο της Ένωσης. Τέτοιες, επί παραδείγματι, είναι οι περιπτώσεις της συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση, η οποία ορίζεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/841/ΔΕΥ[16], των τρομοκρατικών εγκλημάτων, τα οποία ορίζονται στο άρθρο 3 της οδηγίας (ΕΕ) 2017/541[17], της εμπορίας ανθρώπων, η οποία ορίζεται στο άρθρο 2 της οδηγίας

[16] Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 2008, για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος (ΕΕ 2008, L 300, σ. 42).

[17] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2017, για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλαισίου 2002/475/ΔΕΥ του Συμβουλίου και για την τροποποίηση της απόφασης 2005/671/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ 2017, L 88, σ. 6).

2011/36/ΕΕ [18], της παιδικής πορνογραφίας και των αδικημάτων σεξουαλικής κακοποίησης, όπως ορίζονται στα άρθρα 2 και 3 της οδηγίας 2011/93/ΕΕ [19], της διακίνησης ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών, η οποία ορίζεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαίσιο 2004/757/ΔΕΥ [20], της απάτης, η οποία ορίζεται στο άρθρο 3 της οδηγίας (ΕΕ) 2017/1371 [21], της υποβοήθησης της παράνομης εισόδου και διαμονής, όπως ορίζεται στο άρθρο 1 της οδηγίας 2002/90/ΕΚ [22], των εγκλημάτων κατά του περιβάλλοντος, όπως ορίζονται στο άρθρο 3 της οδηγίας 2008/99/ΕΚ [23], ή ακόμη της παράνομης διακίνησης πολιτιστικών αγαθών [24].

49. Στις ανωτέρω περιπτώσεις, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί ευχερέστερα και ταχύτερα να κρίνει εάν η αξιόποινη πράξη, όπως εκδηλώθηκε στο πλαίσιο συγκεκριμένων περιστάσεων και όπως ορίζεται στη νομοθεσία του κράτους εκδόσεως –οι διατάξεις της οποίας επισυνάπτονται στην απόφαση–, αντιστοιχεί στο αδίκημα ή στην κατηγορία αδικημάτων στα οποία αναφέρεται η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 ή σε άλλο αδίκημα, υπαγόμενο στην περίπτωση του άρθρου 5, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

50. Αντιθέτως, ο έλεγχος αυτός, έστω και αν είναι περιορισμένος, μπορεί να αποδειχθεί ότι αποτελεί λεπτότερο ζήτημα όταν δεν προβλέπεται στο δίκαιο της Ένωσης ορισμός του αδικήματος ή της κατηγορίας αδικημάτων στα οποία αναφέρεται η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως. Όπως επισημάνθηκε, η υπό κρίση υπόθεση αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα μια τέτοιας περιπτώσεως.

51. Υπό τις συνθήκες αυτές, φρονώ ότι η υποχρέωση διαβουλεύσεως που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 γίνεται πλήρως κατανοητή.

β) Η διαδικασία διαβουλεύσεως την οποία κινεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

52. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, στην περίπτωση που, μεταξύ άλλων, το πιστοποιητικό δεν προσκομίζεται, είναι ελλιπές ή προδήλως δεν αντιστοιχεί στην απόφαση, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως υποχρεούται να διαβουλευθεί με την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως. Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως οφείλει να κινήσει τη διαδικασία αυτή με κάθε πρόσφορο μέσο και να ζητήσει αμελλητί όλες τις αναγκαίες πληροφορίες προτού αποφασίσει να μην αναγνωρίσει και να μην

[18] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, για την πρόληψη και την καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων και για την προστασία των θυμάτων της, καθώς και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλαίσιο 2002/629/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ 2011, L 101, σ. 1).

[19] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με την καταπολέμηση της σεξουαλικής κακοποίησης και της σεξουαλικής εκμετάλλευσης παιδιών και της παιδικής πορνογραφίας και την αντικατάσταση της απόφασης-πλαίσιο 2004/68/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ 2011, L 335, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2012, L 18, σ. 7).

[20] Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2004, για τη θέσπιση ελάχιστων διατάξεων σχετικά με τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης των εγκλημάτων και τις ποινές που ισχύουν στον τομέα της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών (ΕΕ 2004, L 335, σ. 8).

[21] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουλίου 2017, σχετικά με την καταπολέμηση, μέσω του ποινικού δικαίου, της απάτης εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης (ΕΕ 2017, L 198, σ. 29).

[22] Οδηγία του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2002, για τον ορισμό της υποβοήθησης της παράνομης εισόδου, διέλευσης και διαμονής (ΕΕ 2002, L 328, σ. 17). Βλ., επίσης, απόφαση-πλαίσιο 2002/946/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2002, για την ενίσχυση του ποινικού πλαισίου για την πρόληψη της υποβοήθησης της παράνομης εισόδου, διέλευσης και διαμονής (ΕΕ 2002, L 328, σ. 1).

[23] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος μέσω του ποινικού δικαίου (ΕΕ 2008, L 328, σ. 28). Βλ., επίσης, απόφαση-πλαίσιο 2005/667/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2005, για την ενίσχυση του ποινικού πλαισίου καταστολής της ρύπανσης από πλοία (ΕΕ 2005, L 255, σ. 164).

[24] Βλ. πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την εισαγωγή πολιτιστικών αγαθών [COM(2017) 375 final].

εκτελέσει τη συγκεκριμένη απόφαση [25]. Καταδεικνύεται, επομένως, η βούληση του νομοθέτη της Ένωσης για την καθιέρωση ενός εποικοδομητικού διάλογου μεταξύ των ως άνω αρχών κατά τρόπον ώστε να καταστεί δυνατή η διόρθωση τυχόν πλημμελειών του συνημμένου στην απόφαση πιστοποιητικού. Φρονώ ότι, σε περιπτώσεις όπως η επίμαχη, ο διάλογος αυτός πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα στην αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως είτε να διορθώσει το τμήμα στο οποίο παρέσχε εσφαλμένες πληροφορίες είτε να παράσχει συμπληρωματικές πληροφορίες βάσει των οποίων η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως θα εκτιμήσει καλύτερα κατά πόσον η αξιόποινη πράξη, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, υπάγεται στο τμήμα στο οποίο αναφέρεται το συνημμένο στην απόφαση πιστοποιητικό.

53. Επομένως, μόνον κατόπιν της προηγουμένης αυτής διαβουλεύσεως παρέχεται στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως η ευχέρεια να κρίνει, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, εάν πρέπει να αναγνωρίσει ή όχι την απόφαση που της διαβιβάστηκε.

54. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχει την έννοια ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση μιας αποφάσεως όταν η αξιόποινη πράξη, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, δεν αντιστοιχεί στο αδίκημα ή δεν εμπίπτει στην κατηγορία των αδικημάτων στα οποία αναφέρεται η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως στο συνημμένο στην απόφαση αυτή πιστοποιητικό, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως μόνον στον βαθμό που δεν κατέστη δυνατή η διόρθωση του σφάλματος το οποίο πάσχει η ίδια απόφαση μέσω της προηγηθείσας διαδικασίας διαβουλεύσεως του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

Β. Η ερμηνεία της έννοιας της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

55. Υπενθυμίζεται ότι τα προδικαστικά ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των αρμόδιων αρχών του κράτους εκδόσεως και του κράτους εκτελέσεως όσον αφορά την ερμηνεία της έννοιας της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, για την οποία προβλέπεται εξαίρεση από τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου.

[25] Βλ., συναφώς, απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) (C-671/18, EU:C:2019:1054, σκέψη 44).

56. Στον βαθμό που για τη συγκεκριμένη παράβαση δεν προβλέπεται ορισμός στο παράγωγο δίκαιο της Ένωσης [26], φρονώ ότι είναι σημαντικό το Δικαστήριο να αξιοποιήσει την ευκαιρία αυτή προκειμένου να ερμηνεύσει τη διατύπωση που χρησιμοποίησε ο νομοθέτης της Ένωσης, όπερ θα παράσχει στο αιτούν δικαστήριο τη δυνατότητα να κρίνει κατά πόσον η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως.

57. Η υπό κρίση υπόθεση καταδεικνύει, στην πραγματικότητα, τους φόβους που πολύ νωρίς διατυπώθηκαν από την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΕΟΚΕ) επ' ευκαιρία των εργασιών για έναν ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας και την ενιαία ταξινόμηση των οχημάτων σε ευρωπαϊκό επίπεδο [27]. Η ΕΟΚΕ επισήμανε ότι «η απόφαση-πλαίσιο [2005/214] προϋποθέτει και προαπαιτεί την ενοποίηση των κανόνων οδικής κυκλοφορίας στην Ευρώπη» [28], καθόσον η ενοποίηση αυτή είναι αναγκαία προκειμένου «να αποτραπεί το ενδεχόμενο κάτι που σε ένα κράτος συνιστά παράβαση να μην συνιστά παράβαση σε άλλο κράτος» [29]. Εν προκειμένω, στις παρατηρήσεις τους, τα κράτη μέλη διαφωνούν ως προς την ερμηνεία της έννοιας που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης της Ένωσης στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Ενώ η Ουγγρική και η Τσεχική Κυβέρνηση υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η αξιόποινη πράξη της «αρνήσεως προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού του οχήματος» δεν συγκαταλέγεται μεταξύ εκείνων στις οποίες αναφέρεται το συγκεκριμένο άρθρο, αντιθέτως, η Ισπανική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, εκτιμούν ότι μια νομοθεσία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη εμπίπτει στους «κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου.

1. Το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και η οικονομία της διατάξεως αυτής

58. Επισημαίνεται, καταρχάς, ότι υφίστανται αποκλίσεις μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

59. Ειδικότερα, ενώ ο νομοθέτης της Ένωσης στην απόδοση του συγκεκριμένου άρθρου στη γαλλική γλώσσα αναφέρεται σε «conduite contraire aux normes qui règlent *la circulation routière*» [30] [συμπεριφορά που παραβιάζει κανόνες *οδικής κυκλοφορίας*], η απόδοση στη σλοβενική γλώσσα αναφέρεται σε «συμπεριφορά που παραβιάζει κανόνες *οδικής ασφάλειας*» [31]

[26] Στο παρόν στάδιο εξελίξεως του δικαίου της Ένωσης, μόνον ορισμένες πτυχές της νομοθεσίας περί οδικής κυκλοφορίας έχουν στην πραγματικότητα εναρμονιστεί από το δίκαιο της Ένωσης: η άδεια οδήγησης [οδηγία 2006/126/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδήγησης (ΕΕ 2006, L 403, σ. 18)], η χρήση της ζώνης ασφαλείας [οδηγία 91/671/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την υποχρεωτική χρησιμοποίηση της ζώνης ασφαλείας στα οχήματα κάτω των 3,5 τόνων (ΕΕ 1991, L 373, σ. 26), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2003/20/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Απριλίου 2003 (ΕΕ 2003, L 115, σ. 63)], η οργάνωση του χρόνου εργασίας των μεταφορέων [οδηγία 2002/15/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, για την οργάνωση του χρόνου εργασίας των εκτελούντων κινητές δραστηριότητες οδικών μεταφορών (ΕΕ 2002, L 80, σ. 35)], η ανταλλαγή πληροφοριών για τροχαίες παραβάσεις σχετικές με την οδική ασφάλεια [οδηγία (ΕΕ) 2015/413 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2015, για τη διευκόλυνση της διασυνοριακής ανταλλαγής πληροφοριών για τροχαίες παραβάσεις σχετικές με την οδική ασφάλεια (ΕΕ 2015, L 68, σ. 9)].

[27] Βλ. γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής με θέμα «Κώδικας οδικής κυκλοφορίας και ευρωπαϊκή ταξινόμηση οχημάτων», της 29ης Ιανουαρίου 2004 (ΕΕ 2005, C 157, σ. 34), στο εξής: γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για τον ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας.

[28] Βλ. γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για τον ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας [σημείο 5.3, στοιχείο α)].

[29] Βλ. γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για τον ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας (σημείο 6.7).

[30] Η υπογράμμιση δική μου.

[31] Η υπογράμμιση δική μου.

(«ravnanja, ki so v nasproju s predpisi o varnosti v prometu»), οι δε αποδόσεις στην ιταλική γλώσσα («infrazioni al codice della strada») και στην πολωνική γλώσσα («naruszenie przepisów ruchu drogowego») αναφέρονται σε παραβάσεις του «κώδικα οδικής κυκλοφορίας» [32].

60. Διαπιστώνεται, πρώτον, ότι οι γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 συμφωνούν στην πλειονότητά τους με την απόδοση στη γαλλική γλώσσα, απομονώνοντας με τον τρόπο αυτό τις αποδόσεις στη σλοβενική γλώσσα, η οποία αναφέρεται μόνον σε κανόνες οδικής ασφάλειας, καθώς και στην ιταλική και την πολωνική γλώσσα, οι οποίες αναφέρονται μόνο σε παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Τουτέστιν, οι αποδόσεις στην ισπανική («conducta contrusaria a la legislación de tráfico»), στη γερμανική («gegen die den Straßenverkehr regelnden Vorschriften verstoßende Verhaltensweise»), στην ελληνική («συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας»), στην αγγλική («conduct which infringes road traffic regulations»), στη λιθουανική («elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles»), στην ουγγρική («olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait») και, τέλος, στη σλοβακική γλώσσα («správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky») αναφέρονται σε συμπεριφορές που παραβιάζουν κανόνες ή κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας.

61. Δεύτερον, επισημαίνεται ότι η διατύπωση του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 στην απόδοση στη γαλλική γλώσσα βασίστηκε στη διατύπωση του άρθρου 1 της συμφωνίας συνεργασίας σχετικά με τις διαδικασίες που αφορούν παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας και την εκτέλεση των σχετικών χρηματικών κυρώσεων, η οποία εγκρίθηκε με την απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής της 28ης Απριλίου 1999 [33] και ενσωματώθηκε στο κεκτημένο του Σένγκεν [34].

62. Στο άρθρο 1 της συμφωνίας αυτής ως «[π]αράβαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας» ορίζεται «[*σ*]*υμπεριφορά αντιβαίνουσα στους κανόνες που ρυθμίζουν την οδική κυκλοφορία*, η οποία θεωρείται ως ποινική ή διοικητική παράβαση, συμπεριλαμβανομένων των διατάξεων σχετικά με το χρόνο οδήγησης και ανάπαυσης καθώς και των διατάξεων για τη μεταφορά επικίνδυνων εμπορευμάτων» [35]. Οι αποδόσεις του άρθρου 1 της εν λόγω συμφωνίας στην ιταλική, πολωνική και σλοβενική γλώσσα δεν διαφέρουν από τις λοιπές γλωσσικές αποδόσεις και ορίζουν την παράβαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας ως πράξη ή συμπεριφορά αντιβαίνουσα στους κανόνες οδικής κυκλοφορίας [36].

63. Εξ αυτού συνάγεται ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, αναφερόμενος, στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, στην έννοια της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας», εννοεί τις «τροχαίες παραβάσεις».

[32] Η απόδοση στη γαλλική γλώσσα του τμήματος ζ', σημείο 3, του πιστοποιητικού που περιέχεται στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 αναφέρεται επίσης σε «conduite contraire au code de la route» (συμπεριφορά που παραβιάζει τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας).

[33] ΕΕ 2000, L 239, σ. 428.

[34] Βλ., συναφώς, Jekewitz, J., «L'initiative de la République fédérale d'Allemagne relative à la coopération dans le cadre des procédures relatives aux infractions routières et à l'exécution des sanctions pécuniaires y relatives», *La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne*, Éditions de l'Université de Bruxelles, Βρυξέλλες, 2001, σ. 133 έως 139, ειδικά σ. 137.

[35] Η υπογράμμιση δική μου.

[36] Η απόδοση στην ιταλική γλώσσα ορίζει την εν λόγω παράβαση ως «Atto contrario alle norme che regolano la circolazione stradale», στην πολωνική γλώσσα ως «Zachowanie naruszające przepisy o ruchu drogowym» και στη σλοβενική γλώσσα ως «vedenje, s katerim se krši prometne predpise».

64. Τούτο επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από το γράμμα της αιτιολογικής σκέψης 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, στην οποία ο νομοθέτης αναφέρει ότι η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο «θα πρέπει να καλύπτει και τις χρηματικές ποινές που επιβάλλονται για *παραβάσεις οδικής κυκλοφορίας*» [37].

65. Δεν συμμερίζομαι, επομένως, την άποψη που εξέφρασε με τις παρατηρήσεις της η Ουγγρική Κυβέρνηση, κατά την οποία οι συμπεριφορές που προβλέπονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 θα έπρεπε, κατ' ουσίαν, να περιοριστούν σε εκείνες που θίγουν την οδική ασφάλεια. Οι όροι που χρησιμοποιούνται τόσο στο άρθρο αυτό όσο και στην αιτιολογική σκέψη 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου καταδεικνύουν σαφώς τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να μην περιοριστεί το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου μόνον στην παράβαση των κανόνων ή των κανονισμών περί οδικής ασφάλειας, όπως συμβαίνει στο πλαίσιο της οδηγίας 2015/413, αλλά μάλλον να διευρυνθεί και να καλύψει το σύνολο των κανόνων που διέπουν την οδική κυκλοφορία, ανεξαρτήτως της φύσεως των νομοθετημάτων στα οποία έχουν περιληφθεί οι κανόνες αυτοί.

66. Με τη χρήση των συγκεκριμένων όρων συνεκτιμάται η ανομοιογένεια των εθνικών νομοθεσιών περί οδικής κυκλοφορίας στην Ένωση, τόσο ως προς τον τύπο όσο και ως προς την ουσία.

67. Ως προς τον τύπο, οι κανόνες περί οδικής κυκλοφορίας δεν συγκεντρώνονται απαραιτήτως σε έναν ειδικό κώδικα, όπως ο κώδικας οδικής κυκλοφορίας [38], αλλά μπορούν να κωδικοποιούνται σε διάφορα νομοθετικά και κανονιστικά κείμενα, όπως συμβαίνει στη Γερμανία [39].

68. Ως προς την ουσία, οι κανόνες οδικής κυκλοφορίας παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των κρατών μελών, τούτο δε παρά την εναρμόνιση που έχει ήδη επιτευχθεί μέσω των διεθνών συμβάσεων [40]. Ευχερώς διαπιστώνεται ότι η οδική σήμανση, οι απαιτήσεις για την απόκτηση άδειας οδηγήσεως [41], τα όρια ταχύτητας ή ακόμη τα μέγιστα επιτρεπόμενα ποσοστά συγκέντρωσης οινοπνεύματος στο αίμα μπορούν να διαφέρουν μεταξύ των κρατών μελών [42]. Ειδικότερα, η ΕΟΚΕ επισήμανε ότι, «πέραν του ότι εμφανίζονται ουσιαστικές διαφορές ήδη στο επίπεδο της απλής διατύπωσης των βασικών κανόνων κυκλοφορίας, η κατάσταση γίνεται σαφώς σοβαρότερη στο επίπεδο της ερμηνείας και εφαρμογής των συγκεκριμένων κανόνων στα διάφορα

[37] Η υπογράμμιση δική μου.

[38] Στο Βέλγιο, η εν λόγω νομοθετική ρύθμιση δεν έχει τη μορφή κώδικα, αλλά καθορίζεται από το arrêté royal portant règlement général sur la police de la circulation routière et de l'usage de la voie publique (βασιλικό διάταγμα περί της αστυνομεύσεως της οδικής κυκλοφορίας και της χρήσεως δημοσίων οδών), της 1ης Δεκεμβρίου 1975 (*Moniteur belge* της 9ης Δεκεμβρίου 1975, σ. 15627), όπως τροποποιήθηκε εσχάτως με το διάταγμα της Φλαμανδικής Κυβέρνησης της 15ης Ιανουαρίου 2021 (*Moniteur belge* της 4ης Φεβρουαρίου 2021, σ. 8401).

[39] Η νομοθεσία περί οδικής κυκλοφορίας στη Γερμανία περιέχεται σε διάφορους νόμους, ιδίως στον Straßenverkehrsgesetz (νόμο περί οδικής κυκλοφορίας), της 3ης Μαΐου 1909, όπως δημοσιεύθηκε στις 5 Μαρτίου 2003 (BGBl. 2003 I, σ. 310, διορθωτικό σ. 919), όπως τροποποιήθηκε εσχάτως με τον νόμο της 26ης Νοεμβρίου 2020 (BGBl. 2020 I, σ. 2575), και στον Straßenverkehrs-Ordnung (κώδικα οδικής κυκλοφορίας), της 6ης Μαρτίου 2013 (BGBl. 2013 I, σ. 367), όπως τροποποιήθηκε εσχάτως με το διάταγμα της 18ης Δεκεμβρίου 2020 (BGBl. 2020 I, σ. 3047), οι οποίοι περιέχουν τους βασικούς κανόνες οδικής κυκλοφορίας, καθώς και τον Personenbeförderungsgesetz (νόμο περί μεταφοράς προσώπων), της 21ης Μαρτίου 1961, όπως δημοσιεύθηκε στις 8 Αυγούστου 1990 (BGBl. 1990 I, σ. 1690), και τροποποιήθηκε εσχάτως με τον νόμο της 3ης Δεκεμβρίου 2020 (BGBl. 2020 I, σ. 2694), και από τον Straßenverkehrs-Zulassungs-Ordnung (κώδικα ταξινομήσεως για την οδική κυκλοφορία), της 26ης Απριλίου 2012 (BGBl. 2012 I, σ. 679), όπως τροποποιήθηκε εσχάτως με το διάταγμα της 26ης Νοεμβρίου 2019 (BGBl. 2019 I, σ. 2015), που διέπει τη διαδικασία ταξινομήσεως και την υποχρεωτική ασφάλιση και περιλαμβάνει κανόνες εφαρμοστέους στην παραγωγή και τη χρήση οχημάτων.

[40] Βλ., ειδικότερα, τη Διεθνή Σύμβαση για την Κυκλοφορία Οχημάτων με Κινητήρα, η οποία υπογράφηκε στο Παρίσι στις 24 Απριλίου 1926, τη Σύμβαση για την Οδική Κυκλοφορία, η οποία υπογράφηκε στη Γενεύη στις 19 Σεπτεμβρίου 1949, και τη Σύμβαση για την Οδική Κυκλοφορία, η οποία υπογράφηκε στη Βιέννη στις 8 Νοεμβρίου 1968. Βλ. συναφώς γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για τον ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας (σημείο 3).

[41] Βλ. γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για τον ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας (σημείο 4).

[42] Παραδείγματος χάριν, οι προϋποθέσεις εκπτώσεως από το δικαίωμα οδηγήσεως ή αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως: βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2012, Vinkov (C-27/11, EU:C:2012:326), και της 23ης Απριλίου 2015, Aykul (C-260/13, EU:C:2015:257).

κράτη μέλη, γεγονός που οφείλεται όχι μόνον στη διαφορετική αξιολόγηση της παραβίασής τους, αλλά και στις μεγάλες διαφοροποιήσεις που παρουσιάζει ο κατάλογος των ποινών που εφαρμόζονται για τις αντίστοιχες παραβάσεις» [43]. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο υπενθύμισε στην απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) [44], ότι οι παραβάσεις οι σχετικές με «συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» δεν τυγχάνουν ενιαίας αντιμετωπίσεως στα διάφορα κράτη μέλη, καθόσον ορισμένα τις μεταχειρίζονται ως διοικητικές παραβάσεις, ενώ άλλα τις θεωρούν ποινικά αδικήματα [45].

69. Οι κανόνες οδικής κυκλοφορίας αφορούν τόσο τη χρήση και τη σήμανση δημοσίων οδών όσο και τις υποχρεώσεις που υπέχουν οι ιδιοκτήτες των οχημάτων (διαδικασία ταξινομήσεως, κάλυψη με ασφάλιση αστικής ευθύνης κ.λπ.) και οι οδηγοί τους (κατοχή άδειας οδηγήσεως, τήρηση των κανόνων περί σημάνσεως και οδικής ασφάλειας κ.λπ.), καθώς και τις επιβαλλόμενες κυρώσεις σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων αυτών. Επομένως, η έννοια της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» που αναφέρεται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 μπορεί να καλύπτει διάφορες συμπεριφορές και ισάριθμα αδικήματα των οποίων τα στοιχεία της αντικειμενικής υποστάσεως μπορούν να διαφέρουν ανάλογα με το κράτος μέλος.

70. Επομένως, μολονότι η Ουγγρική Κυβέρνηση υποστηρίζει με τις παρατηρήσεις της ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως υποχρεούται να εφαρμόζει το δίκαιο, καθώς και να ερμηνεύει και να προβαίνει στον χαρακτηρισμό των πράξεων που εμπίπτουν στις κατηγορίες αξιόποινων πράξεων του άρθρου 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 κατά τον πλέον περιοριστικό τρόπο, γεγονός παραμένει ότι οι κανόνες οδικής κυκλοφορίας στους οποίους αναφέρεται ο νομοθέτης της Ένωσης στο άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου έχουν ευρύτατο πεδίο εφαρμογής. Η έννοια των «κανονισμών οδικής κυκλοφορίας» διαφέρει από άλλες έννοιες του ίδιου άρθρου οι οποίες αναφέρονται σε συγκεκριμένες συμπεριφορές, όπως η οργανωμένη ληστεία, το παράνομο εμπόριο ανθρωπίνων οργάνων, η απάτη ή και η αεροπειρατεία.

71. Στο πλαίσιο αυτό, φρονώ ότι η υποχρέωση του κυρίου ενός οχήματος να προσδιορίζει την ταυτότητα του προσώπου το οποίο θεωρείται ύποπτο για τη διάπραξη τροχαίας παραβάσεως απορρέει από κανόνα ο οποίος διέπει την οδική κυκλοφορία και ότι η παράβαση της υποχρεώσεως αυτής υπάγεται στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

72. Εν προκειμένω, η νομοθετική διάταξη του άρθρου 103 του KFG 1967 έχει ως αντικείμενο να καθορίσει τις «Υποχρεώσεις του κατόχου άδειας κυκλοφορίας οχήματος ή ρυμουλκούμενου». Με άλλα λόγια, ακριβώς λόγω της ιδιότητάς του ως κυρίου ενός οχήματος το οποίο έχει διαπιστωθεί ότι εμπλέκεται στην τέλεση τροχαίας παραβάσεως, ο κύριος του οχήματος αυτού οφείλει να συνδράμει στον προσδιορισμό της ταυτότητας του οδηγού. Από το άρθρο 134, παράγραφος 1, του KFG 1967, σχετικά με τις «[π]οινικές διατάξεις», προκύπτει ότι όποιος

[43] Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για τον ευρωπαϊκό κώδικα οδικής κυκλοφορίας (σημείο 4.5).

[44] C-671/18, EU:C:2019:1054.

[45] Βλ. απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) (C-671/18, EU:C:2019:1054, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Βλ., επίσης, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-43/12, EU:C:2013:534, σημείο 38), στις οποίες ο γενικός εισαγγελέας Y. Bot επισήμανε ότι καθόσον τα στοιχεία που συνιστούν τις παραβάσεις οδικής κυκλοφορίας που αναφέρονται στο πλαίσιο της οδηγίας 2011/82/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, για τη διευκόλυνση της διασυνοριακής ανταλλαγής πληροφοριών για τροχαίες παραβάσεις που έχουν σχέση με την οδική ασφάλεια (ΕΕ 2011, L 288, σ. 1), η οποία αντικαταστάθηκε από την οδηγία 2015/413, δεν έχουν εναρμονιστεί σε επίπεδο Ένωσης, όπως και οι κυρώσεις που εφαρμόζονται γι' αυτές, πρέπει τα στοιχεία αυτά να προσδιορίζονται από τα κράτη μέλη.

παραβιάζει την υποχρέωση αυτή διαπράττει διοικητική παράβαση, τιμωρούμενη με πρόστιμο και, σε περίπτωση αδυναμίας εισπράξεώς του, με στερητική της ελευθερίας ποινή. Στην υπό κρίση υπόθεση, το ύψος της χρηματικής ποινής υπερβαίνει το όριο του άρθρου 7, παράγραφος 2, στοιχείο η′, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

73. Παρόμοια υποχρέωση υφίσταται και σε άλλα κράτη μέλη, όπως η Γαλλία [46] ή το Βέλγιο [47].

74. Ο προσδιορισμός της ταυτότητας του οδηγού οχήματος αποσκοπεί στη διασφάλιση της τάξης και του ελέγχου της οδικής κυκλοφορίας, όπως υπογραμμίζει η Αυστριακή Κυβέρνηση στις παρατηρήσεις της. Κατά τη γνώμη μου, η συγκεκριμένη υποχρέωση εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό τον οποίον εξυπηρετεί και η υποχρέωση του κυρίου του οχήματος να τοποθετεί στο όχημά του πινακίδα κυκλοφορίας για τον προσδιορισμό της ταυτότητάς του.

75. Ο προσδιορισμός αυτός της ταυτότητας είναι ουσιώδης για τη στοιχειοθέτηση της αστικής ευθύνης του κυρίου του οχήματος ή της ποινικής ευθύνης του οδηγού. Κατ' εφαρμογήν της αρχής του προσωποπαγούς χαρακτήρα των ποινών, μόνον ο οδηγός του οχήματος υπέχει ποινική ευθύνη για τις παραβάσεις που διαπράττει κατά την οδήγησή του. Είναι, επομένως, αναγκαίο, για τους σκοπούς του καταλογισμού της διαπράξεως της παραβάσεως κανόνα οδικής κυκλοφορίας και της επιβολής ποινής, ο οδηγός να προσδιορίζεται ονομαστικώς. Όπως καταδεικνύεται από τα μέτρα που θεσπίστηκαν στο πλαίσιο της οδηγίας 2015/413, ο προσδιορισμός αυτός είναι ουσιώδους σημασίας όταν η διαπραττόμενη παράβαση αφορά ορισμένες παραβάσεις κανόνων οδικής κυκλοφορίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται η υπερβολική ταχύτητα, η οδήγηση σε κατάσταση μέθης ή ακόμη η παραβίαση κόκκινου φωτεινού σηματοδότη [48]. Όπως ανέφερε η Αυστριακή Κυβέρνηση στην απάντησή της στις ερωτήσεις που της απηύθυνε το Δικαστήριο, ο οδηγός στην υπόθεση της κύριας δίκης θεωρείται ύποπτος για υπερβολική ταχύτητα κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α′, της οδηγίας αυτής. Επισημαίνεται ότι, στην απόφαση της 4ης Μαρτίου 2020, Bank BGŻ BNP Paribas [49], το Δικαστήριο έκρινε ότι οι διατάξεις της οδηγίας 2015/413 προβλέπουν ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να διευκολύνουν, με πνεύμα καλόπιστης συνεργασίας, τη διασυνοριακή ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις παραβάσεις αυτές, προκειμένου να διευκολύνουν την επιβολή των κυρώσεων, όταν οι εν λόγω παραβάσεις έχουν διαπραχθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο ταξινομήθηκε το επίμαχο όχημα, και να συμβάλλουν κατ' αυτόν τον τρόπο στην επίτευξη του σκοπού τον οποίον επιδιώκει η οδηγία αυτή και ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας όλων των χρηστών του οδικού δικτύου της Ένωσης [50]. Προς τον σκοπό αυτόν, το Δικαστήριο έκρινε ότι η διασυνοριακή ανταλλαγή πληροφοριών συνεπάγεται ότι τα στοιχεία που παρέχονται από το κράτος μέλος ταξινόμησης του οχήματος, εν προκειμένω από το κράτος εκτέλεσης, καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό όχι μόνον του

[46] Βλ. άρθρο L 121-6 του code de la route (κώδικα οδικής κυκλοφορίας) το οποίο προβλέπει την παράβαση της αρνήσεως προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού όταν ο κύριος του οχήματος είναι νομικό πρόσωπο.

[47] Βλ. άρθρο 67 bis του loi relative à la police de la circulation routière (νόμου για την αστυνόμευση της οδικής κυκλοφορίας), της 16ης Μαρτίου 1968 (*Moniteur belge* της 27ης Μαρτίου 1968, σ. 3146), όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο της 8ης Μαΐου 2019 (*Moniteur belge* της 22ας Αυγούστου 2019, σ. 80518), το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο V, ο οποίος επιγράφεται «Ποινική διαδικασία, εντολή πληρωμής και πολιτική ένδικη διαδικασία», και ειδικότερα στο κεφάλαιο IV bis, με τίτλο «Προσδιορισμός της ταυτότητας του παραβάτη».

[48] Η επίμαχη στην κύρια δίκη υποχρέωση επιβάλλεται ανεξαρτήτως της διαπραχθείσας παραβάσεως κανόνα οδικής κυκλοφορίας, καθόσον ο Αυστριακός νομοθέτης αναφέρεται στην ταυτότητα του προσώπου το οποίο «οδηγεί» ή «έχει σταθμεύσει» το όχημα σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

[49] C-183/18, EU:C:2020:153.

[50] Βλ. απόφαση της 4ης Μαρτίου 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, σκέψη 54).

κατόχου της άδειας κυκλοφορίας του οχήματος, αλλά και του προσώπου το οποίο είναι υπεύθυνο βάσει του εθνικού δικαίου σε περίπτωση οδικής παράβασης, προκειμένου να διευκολυνθεί η εκτέλεση τυχόν χρηματικών ποινών [51].

76. Περαιτέρω, η υποχρέωση αυτή προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού καθιστά δυνατή την επίλυση πρακτικών και τεχνικών δυσχερειών που απαντούν ειδικά στον εν λόγω τομέα της οδικής κυκλοφορίας. Συγκεκριμένα, ανάλογα με τη φύση της παραβάσεως ή τον τρόπο ελέγχου που χρησιμοποιήθηκε, ο καταλογισμός της παραβάσεως κανόνα οδικής κυκλοφορίας δημιουργεί δυσχέρειες.

77. Οι παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας έχουν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ότι, δεδομένου ότι δεν υφίσταται άμεση επαφή με τον οδηγό, είναι συχνά δύσκολο για τις αστυνομικές αρχές να προσδιορίσουν με βεβαιότητα την ταυτότητά του, ιδίως όταν η διαπίστωση των παραβάσεων πραγματοποιείται χωρίς προειδοποίηση του οδηγού, όπως στην περίπτωση της παράνομης σταθμεύσεως, καθώς και όταν αυτή σημειώνεται αυτομάτως μέσω κάμερας, όπως στην περίπτωση της υπερβολικής ταχύτητας, η οποία αποτελεί και το αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως [52]. Τούτο οδήγησε ορισμένα κράτη μέλη, όπως τη Γαλλική Δημοκρατία, να θεσπίσουν τεκμήριο ευθύνης εις βάρος του κατόχου του πιστοποιητικού ταξινομήσεως λόγω παραβάσεων της νομοθεσίας περί σταθμεύσεως οχημάτων ή περί καταβολής διοδίων για τα οποία προβλέπεται μόνο χρηματική ποινή [53].

78. Η υποχρέωση του κυρίου του οχήματος να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού του οχήματος σε περίπτωση τυχόν παραβάσεως κανόνα οδικής κυκλοφορίας αποτελεί, επομένως, ένα εργαλείο το οποίο παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να βελτιώνουν τα μέσα που διαθέτουν κατά το στάδιο της διερευνήσεως των τροχαίων παραβάσεων, καθιστώντας δυνατή την απόκτηση των αναγκαίων πληροφοριών για τον προσδιορισμό της ταυτότητας του αυτουργού της συγκεκριμένης παραβάσεως και, ως εκ τούτου, για την πάταξη της παραβάσεως αυτής.

79. Από τα ανωτέρω στοιχεία συνάγεται ότι η παράβαση της εν λόγω υποχρεώσεως συνιστά αξιόποινη πράξη με ιδιαίτερο αντικείμενο και ιδιαίτερα στοιχεία αντικειμενικής υπόστασης, η οποία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «παρεπόμενο αδίκημα», όπως υποστηρίζει η Ουγγρική Κυβέρνηση.

80. Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από το γράμμα της συμφωνίας της 11ης Οκτωβρίου 2012 που υπογράφηκε μεταξύ της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας, της Δημοκρατίας της Κροατίας, της Ουγγαρίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας, για τη διευκόλυνση της διασυνοριακής καταστολής των τροχαίων παραβάσεων [54]. Διευκρινίζεται ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο δεν αποκλείει την εφαρμογή της συγκεκριμένης συμφωνίας, καθόσον επιτρέπει την επέκταση των διατάξεών της και συμβάλλει στην απλούστευση ή την περαιτέρω διευκόλυνση των διαδικασιών για την εκτέλεση των χρηματικών ποινών. Βεβαίως, όπως επισήμανε η Αυστριακή Κυβέρνηση, η εν λόγω συμφωνία δεν έχει εφαρμογή ratione temporis στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι τέθηκε σε ισχύ στο κράτος αυτό στις 28 Αυγούστου 2018. Εντούτοις, φρονώ ότι οι διατάξεις της έχουν ενδιαφέρον. Πράγματι, τόσο το κράτος εκδόσεως όσο και το κράτος εκτελέσεως είναι εν προκειμένω

51 Βλ. απόφαση της 4ης Μαρτίου 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, σκέψη 55).

52 Βλ. την τρίτη αιτιολογική σκέψη της μνημονευόμενης στο σημείο 61 των παρουσών προτάσεων συμφωνίας.

53 Βλ. άρθρο L121-2 του code de la route (κώδικα οδικής κυκλοφορίας).

54 Στο εξής: συμφωνία της 11ης Οκτωβρίου 2012.

συμβαλλόμενα μέρη σε μια συμφωνία η οποία έχει ειδικώς ως αντικείμενο, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, αυτής, την καθιέρωση συνεργασίας για τη διασυνοριακή εκτέλεση των χρηματικών ποινών που επιβάλλονται λόγω της διαπράξεως τροχαίων παραβάσεων.

81. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της συμφωνίας της 11ης Οκτωβρίου 2012, οι «τροχαίες παραβάσεις» περιλαμβάνουν όχι μόνον τις τροχαίες παραβάσεις του άρθρου 2 της οδηγίας 2015/413[55], αλλά και παραβάσεις σχετικές με την *άρνηση συνεργασίας* του κατόχου ή του κυρίου του οχήματος ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου το οποίο θεωρείται ύποπτο για τη διάπραξη τροχαίας παραβάσεως, σε περίπτωση που οι εν λόγω παραβάσεις προβλέπονται από το δίκαιο του κράτους στο έδαφος του οποίου διαπράχθηκε η παράβαση. Επομένως, από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω συμφωνίας συνάγεται ότι η συνεργασία που έχουν θεσπίσει τα συμβαλλόμενα κράτη καλύπτει την εκτέλεση τυχόν χρηματικών ποινών που επιβάλλονται, μεταξύ άλλων, λόγω της αρνήσεως συνεργασίας του κυρίου ενός οχήματος το οποίο έχει εμπλακεί στη διάπραξη τροχαίας παραβάσεως.

82. Η ερμηνεία που προτείνω επιρρωννύεται επίσης από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Συγκεκριμένα, στην απόφαση Weh κατά Αυστρίας[56], το εν λόγω δικαστήριο διέκρινε σαφώς, στον τομέα των τροχαίων παραβάσεων, μεταξύ, αφενός, της κυρώσεως που επιβλήθηκε στον κύριο του οχήματος ο οποίος αρνήθηκε να αποκαλύψει την ταυτότητα του υπεύθυνου για τη διάπραξη της τροχαίας παραβάσεως οδηγού, τούτο δε κατά παράβαση της υποχρεώσεως που υπέχει από το άρθρο 103, παράγραφος 2, του KFG 1967, και, αφετέρου, της κυρώσεως που θα μπορούσε να επιβληθεί σε αυτόν λόγω διαπράξεως της τροχαίας παραβάσεως.

83. Επομένως, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του δικαίου της Ένωσης, θεωρώ ότι μια υποχρέωση όπως η επίμαχη, σύμφωνα με την οποία ο κύριος ενός οχήματος οφείλει να αποκαλύπτει την ταυτότητα του οδηγού ο οποίος θεωρείται ύποπτος για τη διάπραξη τροχαίας παραβάσεως, συνιστά κανόνα οδικής κυκλοφορίας κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και ότι η παράβαση της υποχρέωσης αυτής σχετίζεται με «συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορία» κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

84. Η ερμηνεία δε αυτή επιρρωννύεται από τον σκοπό της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

2. Ο σκοπός της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

85. Η απόφαση-πλαίσιο 2005/214 αποβλέπει στο να καταστήσει δυνατή την αποτελεσματικότερη καταστολή αξιόποινων πράξεων, μεταξύ άλλων και των παραβάσεων κανόνων οδικής κυκλοφορίας, μέσω της θέσπισης ενός μηχανισμού συνεργασίας μεταξύ των αρμόδιων για την επιβολή του νόμου εθνικών αρχών.

86. Από τις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 συνάγεται ότι σκοπός της συνεργασίας που καθιερώνεται είναι να καταστεί ευχερέστερη η εκτέλεση των χρηματικών ποινών οι οποίες επιβάλλονται στους κυρίους οχημάτων ταξινομημένων σε άλλο κράτος μέλος λόγω διαπράξεως παραβάσεων κανόνων οδικής κυκλοφορίας. Οι παραβάσεις

[55] Κατόπιν της ακυρώσεως της οδηγίας 2011/82 από το Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Μαΐου 2014, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-43/12, EU:C:2014:298), λόγω εσφαλμένης νομικής βάσεως, η εν λόγω οδηγία αντικαταστάθηκε από την οδηγία 2015/413, της οποίας το περιεχόμενο είναι πανομοιότυπο με εκείνο της οδηγίας 2011/82.

[56] Απόφαση του ΕΔΔΑ της 8ης Απριλίου 2004, Weh κατά Αυστρίας (CE:ECHR:2004:0408JUD003854497, § 52 έως 56). Βλ. επίσης απόφαση του ΕΔΔΑ της 24ης Μαρτίου 2005, Rieg κατά Αυστρίας (CE:ECHR:2005:0324JUD006320700, § 31 και 32).

αυτές έχουν διασυνοριακή διάσταση και μπορούν να είναι ιδιαιτέρως σοβαρές. Σκοπός, επομένως, είναι να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότερη πάταξη των εν λόγω παραβάσεων, η οποία, διά του αποτρεπτικού της αποτελέσματος, θα ωθεί τους οδηγούς να τηρούν τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας των κρατών μελών από τα οποία διέρχονται.

87. Στο πλαίσιο αυτό, φρονώ ότι τυχόν μη υπαγωγή στις παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας του άρθρου 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, μιας αξιόποινης πράξεως όπως η επίμαχη, η οποία αφορά παράβαση της υποχρεώσεως προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού που θεωρείται ύποπτος για τη διάπραξη τροχαίας παραβάσεως, θα έθετε σε κίνδυνο την επίτευξη του σκοπού αυτού.

88. Ειδικότερα, μια τέτοια περίπτωση μη υπαγωγής στην εν λόγω διάταξη ενέχει τον κίνδυνο να στερήσει από την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως τη δυνατότητα επιβολής κυρώσεων στον κύριο οχήματος όταν το συγκεκριμένο όχημα είναι ταξινομημένο σε άλλο κράτος μέλος. Τούτο θα οδηγούσε σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και θα είχε κυρίως ως αποτέλεσμα να στερηθεί η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως τη δυνατότητα διώξεως και επιβολής κυρώσεων σε οδηγούς οχημάτων ταξινομημένων σε άλλο κράτος μέλος οι οποίοι έχουν κριθεί ένοχοι για παράβαση κανόνων οδικής κυκλοφορίας στο έδαφος του κράτους εκδόσεως, παρά το γεγονός ότι οι οδηγοί αυτοί ενδέχεται να αποτελούν κίνδυνο για τους λοιπούς χρήστες του οδικού δικτύου εντός της Ένωσης.

89. Βεβαίως, ένα αδίκημα όπως το επίμαχο, το οποίο συνίσταται στην παράβαση της υποχρεώσεως προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού, συνιστά, εκ πρώτης όψεως, ήσσονος σημασίας αδίκημα, καθόσον δεν επιφέρει κάποια υλική ζημία ούτε κάποια σωματική βλάβη λόγω τροχαίου ατυχήματος. Πλην όμως, το σωρευτικό αποτέλεσμά της στο σύνολο του εδάφους της Ένωσης είναι, κατά τη γνώμη μου, μείζονος σημασίας, η δε επιβολή της ποινής είναι ουσιώδης για τη διασφάλιση της τηρήσεως των κανόνων οδικής κυκλοφορίας σε έναν χώρο χωρίς εσωτερικά σύνορα. Συγκεκριμένα, η επίμαχη υποχρέωση προσδιορισμού της ταυτότητας του οδηγού ισχύει ανεξαρτήτως του είδους της τροχαίας παραβάσεως που διέπραξε ο οδηγός του οχήματος. Μπορεί να πρόκειται για ήσσονος σημασίας τροχαία παράβαση, όπως παράνομη στάθμευση, αν και, στην περίπτωση παραβάσεων αυτού του είδους, ο νομοθέτης της Ένωσης έχει προβλέψει ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της αποφάσεως όταν η χρηματική ποινή δεν υπερβαίνει το ποσό των 70 ευρώ[57]. Μπορεί επίσης να πρόκειται για σοβαρότερη παράβαση, όπως η παραβίαση κόκκινου φωτεινού σηματοδότη ή η υπερβολική ταχύτητα, παράβαση η οποία αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως. Οι συμπεριφορές αυτές, ωστόσο, αντικατοπτρίζουν καθημερινές εμπειρίες στο σύνολο της επικράτειας της Ένωσης. Φρονώ ότι το ενδεχόμενο να στερηθεί το κράτος εκδόσεως των μέσων διώξεως και κολασμού τέτοιων συμπεριφορών για τον λόγο ότι το επίμαχο όχημα είναι ταξινομημένο σε άλλο κράτος μέλος δεν συνάδει με τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να δημιουργήσει έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης βασιζόμενο στη δικαστική συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών.

90. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχει την έννοια ότι στο αδίκημα της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής

[57] Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 2, στοιχείο η', της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί να αναγνωρίσει και να εκτελέσει την απόφαση εφόσον αποδειχθεί ότι η χρηματική ποινή είναι κατώτερη ή ίση με 70 ευρώ.

κυκλοφορίας» εμπίπτει και συμπεριφορά συνιστάμενη στην άρνηση του κυρίου ενός οχήματος να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού ο οποίος θεωρείται ύποπτος για παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας.

V. Πρόταση

91. Λαμβανομένων υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Zalaegerszegi Járásbíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο της περιφέρειας Zalaegerszeg, Ουγγαρία) ως εξής:

1) Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών, έχει την έννοια ότι η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση μιας αποφάσεως όταν η αξιόποινη πράξη, όπως ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως, δεν αντιστοιχεί στο αδίκημα ή δεν εμπίπτει στην κατηγορία των αδικημάτων στα οποία αναφέρεται η αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως στο συνημμένο στην απόφαση αυτή πιστοποιητικό, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

   Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως μόνον στον βαθμό που δεν κατέστη δυνατή η διόρθωση του σφάλματος το οποίο πάσχει η ίδια απόφαση μέσω της προηγηθείσας διαδικασίας διαβουλεύσεως του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

2) Το άρθρο 5, παράγραφος 1, τριακοστή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχει την έννοια ότι στο αδίκημα της «συμπεριφοράς που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας» εμπίπτει και συμπεριφορά συνιστάμενη στην άρνηση του κυρίου ενός οχήματος να προσδιορίσει την ταυτότητα του οδηγού ο οποίος θεωρείται ύποπτος για παράβαση κανόνα οδικής κυκλοφορίας.